

# Un cap de setmana sense sort

Tres de la tarda, diumenge. Una pluja fina rega els carrers buits de l'Eixample de Barcelona. Una gavina aterra amb certa dificultat sobre el sostre d'una furgoneta aparcada. I ningú la veu. Ni a la gavina, ni al colom que aleteja ridículament sobre l'asfalt, sense acabar d'alçar el vol, a pocs metres. Té el cap esberlat i una vintena de les seves pròpies plomes escampades al seu voltant. Acaba de patir un atac en ple vol.

Sense perdre de vista la seva presa, la gavina fa unes passes inestables sobre la furgoneta. Porta una ploma de colom tacada de sang al bec, i no somriu. Emet un crit curt i estrident i es llença a l'asfalt. Dues gavines que sobrevolen la zona es donen per al·ludides. Van perdent alçada, volant en cercles, fins a posar-se a la cornisa d'un edifici proper.

En notar la proximitat de la gavina, el colom estén les ales al màxim; com si demanés clemència. La resposta de la gavina, però, és arrancar-li un trosset de carn d'uns dels costats del cos i empassar-se'l amb un cop de coll.

S'acosta un cotxe. La gavina vola fins al capdamunt d'un fanal. Sembla molesta per la interrupció. Les altres dues, serioses i atentes, observen l'escena des de la seva talaia, com dues sentinelles. Passen un, dos i tres cotxes més. I dos vianants. Però ningú veu res. Quan han passat, la gavina torna al costat del colom, que encara belluga, i torna a espicossar-lo amb la seva fredor natural.

Aleshores un escombriaire apareix per una cantonada. La gavina fuig a l'instant. Les altres dues també alcen el vol. L'home descobreix l'animal mutilat enmig del carrer, s'hi acosta i l'escombria dins del seu cistell de goma. *Un cap de setmana sense sort*, pensa.